

Ook hier is het weer wachten geblazen. De meeste stoelen zijn reeds bezet. Ik stap voorzichtig tussen een groepje jongelui door, die op de grond zijn gaan zitten en soms spontaan een lied inzetten. Zo bereik ik een nog vrije stoel in een middenrij, die ik kan bemachtigen.

In de rij tegenover mij ontwaar ik op het einde de oudere vrouw die tegelijk met mij aankwam. Haar man zit in een Schipholrolstoel naast haar en kijkt stil voor zich uit. Ik twijfel nog of ik mijn e-reader tevoorschijn zal halen, maar dan klinkt een stem door de luidsprekers die meldt dat het boarden gaat beginnen.

Als eerste gaan de passagiers die "Businessclass" vliegen aan boord. Vanuit de ruimte naast ons komen een aantal mensen aangelopen met aktetassen en de dames ook met luxe handtassen. Hun kleding wijkt echt af van de meesten van ons als "Economy" vliegers.

Dan verschijnt er een soort golfkarretje en daarin ontwaar ik de man en vrouw die ik uit de Maybach zag komen. Grappig, denk ik nog, dat deze dag ons allemaal naar Miami zal brengen. Vlak voor de laatste incheckbalie komt de kar tot stilstand. Opvallend gewoon hoe elegant de vrouw van dit karretje stapt, schiet het door me heen. Ook opvallend dat de man een aangereikte rolstoel weigert en, leunend op zijn krukken, zich naar de slurf begeeft.

Nadat de Businessclass "binnen" is, blijft het even rustig, maar dan worden wij opgeroepen om te gaan boarden.

Op dit moment zie je het verschil tussen de meer ervaren reizigers, die rustig op hun stoelen blijven zitten en de drukte lijken af te wachten en de "nieuwelingen", die zich in de rij staan te verdringen om aan boord te mogen.

Ik neem ook de tijd, want, met een stoel "*aisle*" hoef ik niet over andere mensen heen te kruipen.

Als de eerste file verwerkt is, sluit ik aan in de rij. Bij de desk kijkt een stewardess even geroutineerd in mijn geopende paspoort, checkt nogmaals de passagierslijst en wenst me een goede reis. Voor ik het weet, loop ik in de slurf.

Ik voel mij een beetje als in een "*stairway tot the sun*".

Hoofdstuk 2 Inge

Aan boord word ik welkom geheten door een bemanningslid. Ik groet vriendelijk terug en oriënteer me snel op de indeling en waar in dit vliegtuig mijn stoel zal zijn. Ik sta al aan de juiste kant en schuifel rustig door tot ik rij twaalf heb bereikt. In het bagagerek boven mij is gelukkig nog ruimte voor mijn rugzak.

Snel monster ik de medereizigers die zich in mijn rij bevinden. Stoel D is nog leeg en op stoel E en F zit een wat ouder stel te stoeien met hun veiligheidsgordels.

Ik stop mijn krant in het netje aan de stoel voor mij.

Het vliegtuig is al redelijk gevuld en de stroom passagiers wordt al-lengs minder.

Ik begin me er al op te verheugen dat de stoel naast mij leeg zal blijven, als een vrouw met lange, donkere krullen in het gangpad verschijnt. Het lijkt of ze zich gehaast heeft, want aan haar lijf te zien ademt ze diep in en uit.

Maar het is vooral haar kleding die mijn aandacht trekt. Haar outfit houdt het midden tussen een vrolijke zomerjurk en een grote omslagdoek, die met een soort gevouwen knoop boven haar borsten bij elkaar wordt gehouden. Haar jas heeft ze over haar reistas, tussen de handvaten, hangen.

Blijkbaar heeft ze het nu al warm, denk ik met een glimlach.

De vrouw kijkt even op haar papieren en speurt dan in het rond. Dan weet ze blijkbaar waar ze heen moet, want ze loopt nu met stevige stappen het gangpad in.

Ik verwacht dat ze door zal lopen, al weet ik niet waarom. Maar pal naast me blijft ze staan. Ze inspecteert snel de lege plaats, kijkt dan naar mij en haar andere burens. Ik krijg een milde glimlach en dan strekt ze zich om de tas in het bagagegedeelte boven ons te deponeren.

Zo dicht naast me staande, vang ik de bijna betoverende geur van haar parfum op. Het is zwaarder dan je bij dit zomerse uiterlijk zou verwachten, maar beslist aangenaam.

Als de tas opgeborgen is, kijkt ze me nogmaals aan.

Ik was al bezig met opstaan en stap nu vlot uit mijn stoel om haar de ruimte te geven haar plek in te nemen.

‘Dank je wel,’ zegt ze, met een aangename vibratie in haar stem.

Oef, dat geeft een prettige kriebel zeg...

Inmiddels zit ze op haar plek, de omslagdoek annex jurk over haar benen gedrapeerd.

Voor ik ga zitten, werp ik nog een snelle blik op haar onderbenen en haar voeten, die in stijlvolle sneakers gestoken zijn.

Ik neem mijn plaats weer in en bedenk snel dat dit ofwel een hele leuke reis kan worden of juist een hele ongemakkelijke.

Alsof ze mijn gedachten kan raden, kijkt ze me aan en zegt met een ontwapenende glimlach: ‘Ik ben Inge en blijkbaar voor de komende tien uur je verplichte reisgezel.’

‘Ik heet Bert,’ zeg ik. ‘Ik hoop dat we een prettige vlucht hebben. Als je er even uit wilt, dan zeg je het maar.’

‘Dat is fijn te weten,’ reageert ze. ‘Ik kan in een vliegtuig soms wat onrustig worden en dan is het fijn om wat te kunnen bewegen.’

Ik kijk haar aan met blijkbaar een vragende uitdrukking, want ze schiet prompt in de lach.

‘Vind je dat soms gek, dat mensen onrustig kunnen zijn in een vliegtuig?’

‘Nee hoor,’ zeg ik snel. ‘Integendeel. Ik denk juist dat veel mensen vliegen nog steeds wel spannend vinden. Ik soms ook, vooral als het hoog in de atmosfeer aan het spoken is.’

‘Nou, laten we dan maar hopen dat het een gladde vlucht zal worden,’ reageert ze snel.

Ze gaat weer achterover in haar stoel zitten en is gelijk druk bezig met haar telefoon.

Ik neem aan dat het gesprek is afgelopen en kijk nog eens goed om mij heen. De laatste passagiers bergen spullen op en in beide gangpaden controleren stewardessen of de veiligheidsriemen vastzitten, andere tellen de aanwezige passagiers.

Met een rukje komt ons vliegtuig in beweging en wordt blijkbaar van de pier weggesleept. Langzaam rolt het meer naar het midden van het platform. Dan staat het even stil.

Inmiddels hebben diverse stewardessen zich in de gangpaden geposteerd om, in samenhang met de videoschermen, de veiligheidsinstructies te demonstreren. Het is belangrijk en komisch tegelijk.

De stewardess, waar ik het beste zicht op heb, probeert er nog wat van te maken, maar kan haar routine-verveeldheid bijna niet verber-